

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Marszałek Senatu

Druk nr 359
Warszawa, 18 marca 2016 r.

Szanowny Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Mam zaszczyt przekazać Panu Marszałkowi podjętą przez Senat - zgodnie z art. 121 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - na 13. posiedzeniu w dniu 17 marca 2016 r. uchwałę

**- w sprawie ustawy o zmianie ustawy
o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych
innych ustaw.**

Przyjęcie poprawek Senatu może spowodować konieczność zmiany oznaczeń jednostek systematyzacyjnych, redakcyjnych lub ich fragmentów, w celu zachowania ciągłości numeracji albo ciągłości alfabetycznej, oraz w konsekwencji konieczność odpowiedniej korekty odesłań.

wz.

(-) Maria Koc
Wicemarszałek Senatu

UCHWAŁA
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 17 marca 2016 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych
innych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2016 r. ustawy o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 3 po lit. k dodaje się lit. ... w brzmieniu:
„...”) po pkt 33 dodaje się pkt 33a w brzmieniu:
„33a) danych kontaktowych – rozumie się przez to adres korespondencyjny, numer telefonu i adres poczty elektronicznej;”;
- 2) w art. 1 w pkt 6, w art. 8a ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Alternatywna spółka inwestycyjna jest alternatywnym funduszem inwestycyjnym, innym niż określony w art. 3 ust. 4 pkt 2.”;
- 3) w art. 1 w pkt 6, w art. 8a w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) spółki komandytowej albo spółki komandytowo-akcyjnej, w których jedynym komplementariuszem jest spółka kapitałowa, w tym spółka europejska.”;
- 4) w art. 1 w pkt 52:
 - a) w art. 70s w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) spółka kapitałowa, która ma być komplementariuszem alternatywnej spółki inwestycyjnej, zgodnie z jej umową albo statutem, przed zgłoszeniem tej spółki do sądu rejestrowego – w przypadku gdy zamierza ona prowadzić działalność jako zewnętrznie zarządzający ASI.”,

- b) w art. 70zc w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) spółki kapitałowej, która ma być komplementariuszem alternatywnej spółki inwestycyjnej, zgodnie z jej umową albo statutem, przed zgłoszeniem tej spółki do sądu rejestrowego – w przypadku gdy zamierza ona prowadzić działalność jako zewnętrznie zarządzający ASI.”;
- 5) w art. 1 w pkt 52, w art. 70s w ust. 3 w pkt 2 oraz w art. 70zc w ust. 2 w pkt 2 wyraz „spółki” zastępuje się wyrazami „spółki kapitałowej”;
- 6) w art. 1:
- a) w pkt 55, w art. 72a ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Z uwzględnieniem art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r. poz. 101, z późn. zm.), koszty procesu ponosi uczestnik funduszu, z wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego uczestnika, które w przypadku przegrania procesu ponosi depozytariusz.”,
- b) w pkt 59, w art. 81d ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Z uwzględnieniem art. 98 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, koszty procesu ponosi inwestor detaliczny, z wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego inwestora, które w przypadku przegrania procesu ponosi depozytariusz.”,
- c) po pkt 59 dodaje się pkt 59a w brzmieniu:
- „59a) w art. 87e ust. 3 otrzymuje brzmienie:
- „3. Przepisu art. 189 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego nie stosuje się.”;
- 7) w art. 1:
- a) w pkt 90:
- w lit. a, w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) nałożyć karę pieniężną w wysokości do 5 000 000 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 5% całkowitego rocznego przychodu

wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 5 000 000 zł, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 5% prognozowanego całkowitego rocznego przychodu określonego w przedłożonej Komisji analizie ekonomiczno-finansowej, o której mowa w art. 58 ust. 1 pkt 3, albo”,

– w lit. d, w ust. 2b pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) nałożyć na spółkę zarządzającą karę pieniężną w wysokości do 5 000 000 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 5% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 5 000 000 zł, albo”,

– w lit. g, ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. W przypadku rażącego naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, ust. 2 pkt 1 oraz ust. 2b, Komisja może nałożyć na osobę, która w tym okresie pełniła funkcję:

- 1) członka zarządu towarzystwa lub spółki zarządzającej – karę pieniężną w wysokości do 100 000 zł;
- 2) członka rady nadzorczej lub członka innego organu nadzorującego towarzystwa lub spółki zarządzającej – karę pieniężną w wysokości do 50 000 zł.”,

b) w pkt 96 w lit. a, w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli depozytariusz funduszu inwestycyjnego otwartego narusza przepisy prawa lub nie wypełnia obowiązków określonych w umowie o wykonywanie funkcji depozytariusza funduszu inwestycyjnego otwartego, Komisja może nakazać funduszowi zmianę depozytariusza lub nałożyć na depozytariusza karę pieniężną w wysokości do 5 000 000 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 5% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 5 000 000 zł.”,

c) w pkt 97 w lit. a, w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„W przypadku gdy podmiot, któremu towarzystwo powierzyło w odniesieniu do funduszu inwestycyjnego otwartego wykonywanie

czynności na podstawie umowy, o której mowa w art. 45a ust. 1, albo podmiot, któremu wykonywanie takich czynności zostało przekazane, narusza przepisy ustawy lub wykonuje działalność w zakresie wykonywania obowiązków wynikających z zawartej umowy niezgodnie z przepisami prawa, z umową lub ze statutem otwartego funduszu inwestycyjnego, Komisja może, w drodze decyzji, nałożyć na ten podmiot karę pieniężną do wysokości 5 000 000 zł albo kwoty stanowiącej równowartość 5% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, jeżeli przekracza ona 5 000 000 zł, lub nakazać odpowiednio towarzystwu albo podmiotowi, który przekazał wykonywanie czynności, odstąpienie od umowy.”;

8) w art. 1:

a) w pkt 90:

- w lit. b, w ust. 1c w pkt 3 wyrazy „5 000 000 zł” zastępuje się wyrazami „500 000 zł”,
- w lit. e, w ust. 2e w pkt 2 wyrazy „5 000 000 zł” zastępuje się wyrazami „500 000 zł”,

b) w pkt 92:

- w art. 229a:
 - w ust. 1 w pkt 3 oraz w ust. 2 w pkt 2 wyrazy „5 000 000 zł” zastępuje się wyrazami „500 000 zł”,
 - w ust. 3 wyrazy „500 000 zł” zastępuje się wyrazami „100 000 zł”,
- w art. 229b:
 - w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „5 000 000 zł” zastępuje się wyrazami „500 000 zł”,
 - w ust. 3 wyrazy „500 000 zł” zastępuje się wyrazami „100 000 zł”,

c) w pkt 96 w lit. b, w ust. 1a wyrazy „5 000 000 zł” zastępuje się wyrazami „500 000 zł”;

- 9) w art. 1 w pkt 113, tytuł rozdziału 1a otrzymuje brzmienie: „Wprowadzanie do obrotu unijnych AFI”;
- 10) w art. 7 w pkt 3, w ust. 3c wyrazy „wysokości i ustalania wartości aktywów netto na prawo uczestnictwa” zastępuje się wyrazami „wartości aktywów netto na prawo uczestnictwa i sposobu jej ustalania”;
- 11) w art. 16:
a) przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:
„...) w art. 59 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 „2. Uczestnikami przetargu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, mogą być wyłącznie towarzystwa funduszy inwestycyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2014 r. poz. 157, z późn. zm.).”;
- b) w pkt 1, w art. 60 skreśla się wyrazy „(Dz. U. z 2014 r. poz. 157, z późn. zm.)”;
- 12) w art. 18 w pkt 1, w lit. k wyraz „zarządzający” zastępuje się wyrazem „zarządzających”;
- 13) w art. 31 w pkt 7, w ust. 1 w pkt 1 i 2 wyraz „uprawnającego” zastępuje się wyrazami „, do którego wpis uprawnia”;
- 14) w art. 33 w pkt 17, w ust. 4 skreśla się wyraz „akcji”;
- 15) w art. 33 w pkt 17 w poleceniu nowelizacyjnym po wyrazach „art. 45” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. b i dodaje się lit. a w brzmieniu:
 „a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 „2. Emitent lub sprzedający jest obowiązany udostępnić do publicznej wiadomości prospekt emisyjny w terminie umożliwiającym inwestorom zapoznanie się z jego treścią, nie później niż przed

rozpoczęciem subskrypcji lub sprzedaży papierów wartościowych nim objętych, jeżeli papiery wartościowe są przedmiotem oferty publicznej, albo w dniu dopuszczenia papierów do obrotu na rynku regulowanym, jeżeli papiery wartościowe nie były uprzednio przedmiotem oferty publicznej.”;”;

- 16) w art. 33 w pkt 18, ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Termin ważności prospektu emisyjnego wynosi 12 miesięcy od dnia jego zatwierdzenia, chyba że nie został on uzupełniony o aneks, o którym mowa w art. 51 ust. 1, w przypadku powstania obowiązku tego uzupełnienia.”;
- 17) w art. 33 w pkt 19 skreśla się lit. d;
- 18) w art. 33 w pkt 20 w lit. a w tiret drugim, w pkt 2 skreśla się wyrazy „; wybór państwa macierzystego pozostaje bez zmian, chyba że emitent wybrał nowe państwo macierzyste zgodnie z ust. 3a”;
- 19) w art. 33 w pkt 20 w lit. c, ust. 3a otrzymuje brzmienie:
„3a. W przypadku, gdy papiery wartościowe przestają być dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w państwie macierzystym wybranym przez emitenta zgodnie z ust. 1 pkt 2 lub ust. 2, a pozostają dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym innego państwa członkowskiego, emitent może wybrać państwo macierzyste spośród państwa członkowskiego, w którym ma on siedzibę, oraz państw członkowskich, na terytorium których jego papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym.”;
- 20) w art. 33 w pkt 25 w lit. a w tiret pierwszym, we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „syndykiem, likwidatorem lub zarządcą ustanowionym w postępowaniu upadłościowym” zastępuje się wyrazami „likwidatorem, syndykiem ustanowionym w postępowaniu upadłościowym lub zarządcą ustanowionym w postępowaniu

restrukturyzacyjnym”;

- 21) w art. 33 w pkt 25 w lit. a w tiret trzecim:
- a) w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „5 i 6” zastępuje się wyrazami „5–7”;
 - b) w pkt 6 skreśla się wyrazy „art. 159 oraz”;
 - c) dodaje się pkt 7 w brzmieniu:
 - „7) nadzoru nad przestrzeganiem zakazów, o których mowa w art. 159 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi.”;
- 22) w art. 33 w pkt 28, w art. 69b:
- a) w ust. 2 skreśla się wyrazy „pkt 1 i 2”;
 - b) w ust. 5 skreśla się wyrazy „pkt 1 lub 2”;
- 23) w art. 33 w pkt 28, w art. 69b:
- a) w ust. 4 wyrazy „praw głosu” zastępuje się wyrazami „liczby głosów”;
 - b) w ust. 5 wyrazy „praw głosu wynikających z posiadanych” zastępuje się wyrazami „głosów wynikających z”;
- 24) w art. 33 w pkt 31:
- a) w lit. a skreśla się tiret trzecie,
 - b) po lit. a dodaje się lit. ... i ... w brzmieniu:
 - „...) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
 - „1a. Obowiązki określone w oddziale 1 niniejszego rozdziału powstają również w przypadku zmniejszenia udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej w związku z rozwiązaniem porozumienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, a także w związku ze zmniejszeniem udziału strony tego porozumienia w ogólnej liczbie głosów.”;
 - ...) ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 5 i 6 oraz ust. 1a, obowiązki określone w niniejszym rozdziale mogą być wykonywane przez jedną ze stron porozumienia, wskazaną przez strony

porozumienia.”;”;

- 25) w art. 33 w pkt 32 w lit. c w tiret pierwszym, we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „art. 69 i art. 69a” zastępuje się wyrazami „art. 69–69b”;
- 26) w art. 33 w pkt 37 skreśla się lit. c;
- 27) w art. 33 w pkt 37 w lit. d, w ust. 1e wyrazy „wykonuje lub” zastępuje się wyrazami „wykonuje albo”;
- 28) w art. 33:
a) w pkt 37 w lit. d, w ust. 1g,
b) w pkt 39 w lit. b, w ust. 1c
– skreśla się wyrazy „lub jednostką zależną jednostki dominującej”;
- 29) w art. 33:
a) w pkt 37:
– w lit. f, w ust. 6 w pkt 1 i 2 skreśla się wyrazy „; przy wymierzaniu tej kary stosuje się przepis ust. 1h”,
– w lit. g, w ust. 6a w pkt 1 i 2 skreśla się wyrazy „; przy wymierzaniu tej kary stosuje się przepis ust. 1h”,
– w lit. n, w ust. 13 skreśla się zdanie drugie,
– w lit. o, w ust. 15 wyrazy „przy wymierzaniu kary pieniężnej stosuje przepis ust. 1h. Przepisy” zastępuje się wyrazem „przepisy”,
– dodaje się lit. p w brzmieniu:
„p) dodaje się ust. 16 w brzmieniu:
„16. Przy wymierzaniu kar, o których mowa w ust. 6, 6a, 13 i 14, stosuje się ust. 1h.”;”,
- b) w pkt 39 w lit. d:
– w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 6–9” zastępuje się wyrazami „ust. 6–10”,

- w ust. 6 skreśla się zdanie drugie,
- w ust. 7 skreśla się zdanie drugie,
- w ust. 8 skreśla się zdanie drugie,
- dodaje się ust. 10 w brzmieniu:

„10. Przy wymierzaniu kar, o których mowa w ust. 6–8, stosuje się ust. 1g.”;

30) w art. 33 w pkt 37:

- a) w lit. j, w ust. 10 po wyrazach „Komisja może” dodaje się wyrazy „, w drodze uchwały,”,
- b) w lit. k:
 - w poleceniu nowelizacyjnym wyrazy „ust. 10a–10d” zastępuje się wyrazami „ust. 10a–10c”,
 - skreśla się ust. 10b,
- c) w lit. m, we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „ust. 1–10d” zastępuje się wyrazami „ust. 1–10c”;

31) w art. 33 w pkt 37:

- a) w lit. n, w ust. 13,
- b) w lit. o, w ust. 15
- po wyrazach „w ust. 6” dodaje się wyrazy „pkt 2”;

32) w art. 33 w pkt 39 w lit. b, w ust. 1c po wyrazie „całkowity” dodaje się wyraz „roczny”;

33) w art. 33 w pkt 39 w lit. b, w ust. 1e wyrazy „art. 4 ust. 1a albo ust. 1b” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 1a albo 1b”;

34) w art. 33 w pkt 39 w lit. b, w ust. 1f wyraz „sankcję” zastępuje się wyrazem „karę”;

35) w art. 33 w pkt 42, w ust. 2 wyraz „zachęca” zastępuje się wyrazem „zachęcania”;

- 36) w art. 46 w pkt 3, w ust. 3 w pkt 1 wyrazy „lub spółką zarządzającą” zastępuje się wyrazami „, spółką zarządzającą”;
- 37) w art. 48 w ust. 4 skreśla się wyraz „przepisów”;
- 38) w art. 60 wyrazy „wymogów określonych” zastępuje się wyrazami „wymogu określonego” oraz wyrazy „określonych w tych przepisach” zastępuje się wyrazami „określonej w tym przepisie”;
- 39) w art. 62 skreśla się użyte dwukrotnie wyrazy „art. 16 ust. 3,” oraz „, art. 126 ust. 3”;
- 40) w art. 62 oraz w art. 63 skreśla się wyrazy „upoważnień zawartych w”;
- 41) w art. 64 w ust. 3 wyrazy „Komisja Nadzoru Finansowego i Urząd Komisji Nadzoru Finansowego” zastępuje się wyrazami „Urząd Komisji Nadzoru Finansowego i Komisja Nadzoru Finansowego”.

MARSZAŁEK SENATU

W/Z

Maria KOC

Wicemarszałek Senatu

UZASADNIENIE

Na posiedzeniu w dniu 17 marca 2016 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o funduszach inwestycyjnych oraz niektórych innych ustaw i uchwalił do niej 41 poprawek.

Poprawka nr 1 dodaje do ustawy o funduszach inwestycyjnych definicję pojęcia „dane kontaktowe”. Proponowana zmiana jest następstwem pisma Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych skierowanego do Przewodniczącego senackiej Komisji Budżetu i Finansów Publicznych, w którym to piśmie postuluje się (ze względu na art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych) określenie w ustawie w sposób enumeratywny, jakie kategorie danych osobowych będą przetwarzane na potrzeby „danych kontaktowych”.

Zgodnie z art. 8a ust. 1 dodawanym do ustawy o funduszach inwestycyjnych, alternatywna spółka inwestycyjna jest alternatywnym funduszem inwestycyjnym niebędącym funduszem inwestycyjnym określonym w art. 3. Przepis art. 3 ust. 1 ustawy stanowi, że fundusz inwestycyjny jest osobą prawną, której wyłącznym przedmiotem działalności jest lokowanie środków pieniężnych zebranych w drodze publicznego, a w przypadkach określonych w ustawie również niepublicznego, proponowania nabycia jednostek uczestnictwa albo certyfikatów inwestycyjnych, w określone w ustawie papiery wartościowe, instrumenty rynku pieniężnego i inne prawa majątkowe. Z kolei w myśl art. 3 ust. 4 ustawy (art. 1 pkt 4 noweli), fundusz inwestycyjny może prowadzić działalność jako fundusz inwestycyjny otwarty lub alternatywny fundusz inwestycyjny: specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty albo fundusz inwestycyjny zamknięty. Na podstawie analizy przytoczonych przepisów nie można jednoznacznie określić statusu alternatywnej spółki inwestycyjnej. Z jednej strony w art. 8a ust. 1 ustawy określa się ją jako alternatywny fundusz inwestycyjny (nie wiadomo, czy działający jako specjalistyczny fundusz inwestycyjny otwarty albo fundusz inwestycyjny zamknięty, czy też jako trzecia, nie ujęta w art. 8a forma alternatywnego funduszu inwestycyjnego). Z drugiej strony, art. 8a ust. 1 przesądza, że alternatywna spółka inwestycyjna nie jest w ogóle funduszem inwestycyjnym, ponieważ art. 3 ust. 1 ustawy zawiera definicję funduszu, która nie znajdzie zastosowania do spółki. Dążąc do wyeliminowania związanych z tym wątpliwości Senat uchwalił **poprawkę nr 2**.

W myśl art. 8a ust. 2 dodawanego do ustawy o funduszach inwestycyjnych, alternatywna spółka inwestycyjna może prowadzić działalność m.in. w formie spółki komandytowej albo spółki komandytowo-akcyjnej, w których jedynym komplementariuszem wyłącznie uprawnionym do prowadzenia spraw spółki jest spółka kapitałowa, w tym spółka europejska. Z takiego brzmienia przepisu nie można jednoznacznie wywnioskować, czy alternatywna spółka inwestycyjna działająca w formie spółki komandytowej albo spółki komandytowo-akcyjnej, może mieć tylko jednego komplementariusza – spółkę kapitałową (która w świetle art. 117 i art. 137 Kodeksu spółek handlowych samodzielnie reprezentowałaby spółkę inwestycyjną jako jedyny jej komplementariusz), czy też może mieć dwóch lub więcej komplementariuszy, przy czym prawo do prowadzenia spraw alternatywnej spółki inwestycyjnej przysługuje wyłącznie jednemu – spółce kapitałowej (byłby to wyjątek od wynikającej z art. 117 i art. 137 Kodeksu spółek handlowych zasady, iż spółkę komandytową oraz komandytowo-akcyjną reprezentują wszyscy komplementariusze nie pozbawieni tego prawa). W celu wyeliminowania wskazanych wątpliwości uchwalono **poprawkę nr 3**.

Na podstawie art. 70s ust. 1 pkt 2 dodawanego do ustawy o funduszach inwestycyjnych, wniosek o uzyskanie zezwolenia na wykonywanie działalności przez zarządzającego ASI może złożyć spółka kapitałowa, która ma być komplementariuszem w spółce komandytowej albo spółce komandytowo-akcyjnej zgodnie z umową albo statutem takiej spółki, przed zgłoszeniem tej spółki do sądu rejestrowego – w przypadku gdy zamierza ona prowadzić działalność jako zewnętrznie zarządzający ASI. Przepis ten, w ocenie Senatu, wymaga doprecyzowania w ten sposób, aby odpowiadał treści dodawanego art. 8b ust. 2 pkt 2 (**poprawka nr 4**). Analogiczna uwaga dotyczy art. 70zc ust. 1 pkt 2 dodawanego do ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Zgodnie z art. 70s ust. 3 pkt 2 dodawanym do ustawy o funduszach inwestycyjnych, do wniosku spółki o uzyskanie zezwolenia na wykonywanie działalności przez zarządzającego ASI załącza się m.in. odpis z rejestru przedsiębiorców – w przypadku spółki, o której mowa w art. 8b ust. 2 pkt 2. W art. 8b ust. 2 pkt 2 mowa jest o dwóch spółkach: spółce kapitałowej oraz spółce komandytowej albo komandytowo-akcyjnej, w której ta pierwsza jest komplementariuszem. Przepis art. 70s ust. 3 pkt 2 ustawy wymaga więc doprecyzowania poprzez wskazanie, że chodzi o spółkę kapitałową (**poprawka nr 5**). Analogiczna uwaga dotyczy art. 70zc ust. 2 pkt 2 dodawanego do ustawy o funduszach inwestycyjnych.

W myśl art. 72a ust. 4 dodawanego do ustawy o funduszach inwestycyjnych, koszty procesu z powództwa depozytariusza przeciwko towarzystwu funduszy inwestycyjnych, ponosi uczestnik funduszu, z wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego, które ponosi depozytariusz. Regułą taką należałoby potraktować jako wyjątek od zasady, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić koszty procesu przeciwnikowi (art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego). W analizowanej sytuacji uczestnik funduszu musiałby więc zwrócić towarzystwu koszty procesu nawet wówczas, gdyby wyrok był dla tego pierwszego pomyślny. Zdaniem Senatu, założeniem ustawodawcy było, aby w razie przegranej, koszty procesu z wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego, poniósł uczestnik, a nie depozytariusz, który wytoczył powództwo na rzecz i na wniosek uczestnika (**poprawka nr 6**). Analogiczna uwaga dotyczy art. 81d ust. 4 dodawanego do ustawy o funduszach inwestycyjnych.

Poprawka nr 7 ma na celu obniżenie wysokości przewidzianych w ustawie o funduszach inwestycyjnych maksymalnych kar pieniężnych, jakie będzie mogła nałożyć KNF na towarzystwo funduszy inwestycyjnych (art. 228 ust. 1 pkt 2), spółkę zarządzającą (art. 228 ust. 2b pkt 2), członka zarządu i rady nadzorczej towarzystwa lub spółki zarządzającej (art. 228 ust. 3a), depozytariusza (art. 232 ust. 1) oraz podmiot, któremu towarzystwo powierzyło wykonywanie czynności na podstawie umowy (art. 233 ust. 2), w związku z nieprzestrzeganiem przepisów w zakresie działalności wykonywanej na rzecz funduszy inwestycyjnych otwartych. Proponuje się obniżenie maksymalnej wysokości kary pieniężnej z 20 949 500 zł do 5 000 000 zł oraz z kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy do kwoty stanowiącej 5% tego przychodu, a w przypadku członka zarządu i rady nadzorczej towarzystwa lub spółki zarządzającej z 20 949 500 zł do 100 000 zł – w przypadku członka zarządu i do 50 000 zł – w przypadku członka rady nadzorczej. Przyjęte w rozpatrzonej ustawie wysokości kar są znacząco wyższe w stosunku do obecnie obowiązującego poziomu kar, przez co nieadekwatne do wielkości i zakresu działania polskich towarzystw funduszy inwestycyjnych i spółek zarządzających. Trudno jest zatem uznać, iż określenie wysokości kar na tak „drastycznie” wysokim poziomie, w stosunku do wielkości krajowego rynku funduszy inwestycyjnych otwartych, będzie realizowało cel implementowanej dyrektywy UCITS V. Przeciwnie, efektem tego może być ograniczenie zainteresowania podmiotów prowadzeniem działalności związanej z zarządzaniem funduszami inwestycyjnymi otwartymi oraz świadczeniem usług na ich rzecz.

Jednocześnie z uwagi na wątpliwości interpretacyjne, jakie mogą towarzyszyć ustalaniu wysokości kar pieniężnych na podstawie nowelizowanych art. 228 ust. 1 pkt 2 i ust. 2b pkt 2, art. 232 ust. 1 oraz art. 233 ust. 2, proponuje się doprecyzowanie tych przepisów poprzez wskazanie, iż nałożenie kary w kwocie stanowiącej równowartość 5% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, będzie możliwe jeżeli przekracza ona 5 000 000 zł. Proponowane rozwiązanie zapewni również spójność z zasadami ustalania wysokości kar pieniężnych przyjętymi w ustawie o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (zwanej dalej: „ustawą o ofercie”), w związku z implementacją dyrektywy Transparency (np. zmiana art. 96 ust. 1e tej ustawy).

Poprawka nr 8 ma na celu obniżenie wysokości przewidzianych w ustawie o funduszach inwestycyjnych maksymalnych kar pieniężnych, jakie będzie mogła nałożyć KNF na towarzystwo funduszy inwestycyjnych (art. 228 w ust. 1c pkt 3), zarządzającego z UE (art. 228 w ust. 2e pkt 2), zarządzającego ASI (art. 229a ust. 1 pkt 3, ust. 2 pkt 2 i ust. 3 oraz art. 229b ust. 2 pkt 3 i ust. 3) oraz depozytariusza (art. 232 ust. 1a), w związku z nieprzebrnięciem przepisów w zakresie działalności specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych, funduszy inwestycyjnych oraz alternatywnych spółek inwestycyjnych. Proponuje się obniżenie maksymalnej wysokości kary pieniężnej z 5 000 000 zł do 500 000 zł, a w przypadku wewnątrznie zarządzających ASI z 500 000 zł do 100 000 zł. Transponowana rozpatrzoną ustawą dyrektywa ZAFI nie określa wysokości kar finansowych, a jedynie zobowiązuje państwa członkowskie do ich ustanowienia. Z tego też względu przyjęte w przedmiotowej ustawie podniesienie wysokości kar pieniężnych, wynikało zapewne z potrzeby zachowania symetrii w odniesieniu do kar w zakresie działalności otwartych funduszy inwestycyjnych. Wobec przyjęcia poprawki nr 7 zakładającej obniżenie wysokości kar w zakresie działalności otwartych funduszy inwestycyjnych zasadne jest również obniżenie wysokości kar w odniesieniu do działalności alternatywnych funduszy inwestycyjnych, tym bardziej, iż fundusze te kierowane są do inwestorów profesjonalnych. Zauważenia wymaga, iż przyjęte w ustawie istotne zwiększenie kar pieniężnych może prowadzić do odpływu z branży funduszy inwestycyjnych specjalistów w dziedzinie zarządzania funduszami inwestycyjnymi, którzy świadomi konsekwencji finansowych, jakie mogą wiązać się z ewentualnym naruszeniem ustawy o funduszach inwestycyjnych będą przechodzili do innych instytucji finansowych, dla których obowiązujące przepisy przewidują sankcje finansowe na niższym poziomie.

W konsekwencji proponowanych zmian dojdzie również, do ujednolicenia wysokości kar pieniężnych w odniesieniu do zarządzającego ASI prowadzącego działalność na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI wpisanego do rejestru zarządzających EuVECA oraz zarządzającego ASI prowadzącego działalność na podstawie wpisu do rejestru zarządzających ASI wpisanego do rejestru zarządzających EuSEF.

Ustawodawca dodaje do ustawy o funduszach inwestycyjnych definicję określenia „wprowadzanie alternatywnej spółki inwestycyjnej do obrotu”. W ustawie pojawia się jednak także określenie „wprowadzanie do obrotu alternatywnych funduszy inwestycyjnych”, które nie zostało zdefiniowane. Ponieważ pojęcie alternatywnego funduszu inwestycyjnego jest szersze od alternatywnej spółki inwestycyjnej, nie można do niego zastosować definicji wprowadzenia do obrotu tej ostatniej. Dążąc do wyeliminowania wątpliwości interpretacyjnych w zakresie terminologii ustawy, uchwalono **poprawkę nr 9**.

Dodawany do ustawy o rachunkowości art. 45 ust. 3c stanowi, że sprawozdanie finansowe alternatywnej spółki inwestycyjnej obejmuje dodatkowo zestawienie informacji dodatkowych o spółce zawierające m.in. informacje o wartości aktywów netto i informacje dotyczące **wysokości** i ustalenia wartości aktywów netto na prawo uczestnictwa. Wątpliwości budził obowiązek podawania w sprawozdaniu finansowym alternatywnej spółki inwestycyjnej informacji dotyczącej **wysokości** aktywów netto na prawo uczestnictwa. Uchwalając **poprawkę nr 10** wzięto pod uwagę: po pierwsze, że nie wiadomo jest jaka jest różnica terminologiczna pomiędzy wartością i wysokością aktywów netto, a po drugie, że w odniesieniu do aktywów ustawodawca zwykł się posługiwać określeniem „wartość”.

Mając na uwadze, że w art. 59 ust. 2 ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” ustawodawca również odsyła do nieobowiązującej już ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o funduszach inwestycyjnych, przyjęto **poprawkę nr 11**.

Poprawka nr 12 dostosowuje (gramatycznie) wyliczenie do wprowadzenia do wyliczenia.

W nowelizowanym art. 37 pkt 1 i 2 ustawy o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego mówi się o wykreśleniu podmiotu z rejestru uprawniającego do prowadzenia działalności podlegającej nadzorowi KNF.

Formułując przepisy należy unikać skrótów myślowych. Rejestr sam w sobie nikogo do niczego uprawnić nie może, uprawnia wpis do rejestru. W ocenie Senatu wolą ustawodawcy było, aby przepis stanowił o wykreśleniu z rejestru, do którego wpis uprawnia do prowadzenia działalności (**poprawka nr 13**).

W związku z tym, że art. 7 ust. 7 ustawy o ofercie nie mówi o ofercie publicznej akcji, ale ofercie publicznej papierów wartościowych, przyjęto **poprawkę nr 14** korelującą określenie zakresu odesłania z przepisem, do którego następuje odesłanie.

W związku z dodaniem do art. 45 ustawy o ofercie ust. 4, konieczne jest zmodyfikowanie ust. 2 tego artykułu. Przepis art. 45 ust. 2 odsyła do ust. 3 (zastrzega ust. 3) zapewne w celu określenia relacji pomiędzy ust. 2 i 3. Dodanie do art. 45 nowego ustępu i niezmodyfikowanie dotychczasowego ust. 2, czyni zawarte w tym ustępie odesłanie nieprecyzyjnym, a nawet wprowadzającym w błąd. Utrudnia bowiem prawidłowe określenie relacji pomiędzy ust. 2 i 4. Uchwalając **poprawkę nr 15** wzięto pod uwagę § 23 ust. 3 Zasad techniki prawodawczej, przesądzając *de facto*, że formułowanie „zastrzeżeń”, określających wzajemną relację między przepisami w obrębie jednej podstawowej jednostki redakcyjnej jest błędem.

Brzmienie nowelizowanego art. 49 ust. 1 ustawy o ofercie sugeruje, że z 12-miesięcznym terminem ważności prospektu emisyjnego będziemy mieli do czynienia wyłącznie w przypadku gdy prospekt zostanie uzupełniony o aneksy, o których mowa w art. 51 ust. 1 tej ustawy. W analizowanym przepisie posłużono się bowiem określeniem „pod warunkiem”. W związku z tym nasuwało się pytanie, ile będzie wynosił termin ważności prospektu emisyjnego, jeżeli nie zostanie on uzupełniony o aneksy. Zdaniem senatorów wolą ustawodawcy było, aby termin ważności prospektu emisyjnego wynosił 12 miesięcy od dnia jego zatwierdzenia, chyba że prospekt pomimo postanowienia obowiązku uzupełnienia go o aneksy, o których mowa w art. 51 ust. 1, nie zostanie o nie uzupełniony (**poprawka nr 16**).

Nowelizując wprowadzenie do wyliczenia w art. 53 ust. 12 ustawy o ofercie ustawodawca nadaje mu brzmienie identyczne do tego, które ten fragment jednostki redakcyjnej ma obecnie. W związku z tym, zmianę dokonywaną art. 33 pkt 19 lit. d rozpatrzonej ustawy należy uznać za zbędną (**poprawka nr 17**). Z analogicznych powodów przyjęto **poprawkę nr 26**.

Wskazywanie w art. 55a ust. 1 pkt 2 dodawanym do ustawy o ofercie, że wybór państwa macierzystego pozostaje bez zmian, chyba że emitent wybrał nowe państwo macierzyste zgodnie z art. 55a ust. 3a, jest zbędne. Wynika to bowiem w sposób niebudzący żadnych wątpliwości z samego przepisu art. 55a ust. 3a, który przewiduje, w jakich okolicznościach emitent będzie ponawiał wybór państwa macierzystego (**poprawka nr 18**).

W związku z art. 55a ust. 3a i 6 dodawanymi do ustawy o ofercie, nasuwało się pytanie, jakie będą skutki nieprzekazania informacji o państwie macierzystym emitenta, w trybie określonym w art. 56, w przypadku gdy wybór nastąpił na podstawie art. 55a ust. 3a. Czy w takim przypadku wybór należy uznać za nieskuteczny? Jeśli tak to, jakie państwo będzie państwem macierzystym w przypadku wyboru dokonanego na podstawie art. 55a ust. 3a? Senat uznał, że problem zostanie rozwiązany wówczas, jeżeli wybór, o którym mowa w art. 55a ust. 3a będzie miał charakter fakultatywny (**poprawka nr 19**).

W związku z wejściem w życie 1 stycznia 2016 r. ustawy – Prawo restrukturyzacyjne oraz uregulowaniem w tej ustawie problematyki postępowania naprawczego (dotychczas kwestie te były regulowane ustawą – Prawo upadłościowe), w nowelizowanym art. 68 ust. 1 ustawy o ofercie należy (**poprawka nr 20**) uwzględnić, że:

- 1) w postępowaniu upadłościowym powołuje się syndyka;
- 2) w postępowaniu upadłościowym nie powołuje się nadzorcy sądowego, zarządcy ani likwidatora;
- 3) postępowanie restrukturyzacyjne prowadzi się z udziałem nadzorcy albo zarządcy.

Poprawka nr 21 uwzględnia, że w art. 159 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi nie określa się obowiązków, ale zakazy.

W związku z tym, że w art. 69b ust. 1 dodawanym do ustawy o ofercie są tylko dwa punkty, odesłania do tego przepisu powinny być sformułowane tak, jak to uczynił ustawodawca w ust. 6 tego artykułu. Odesłanie sformułowane w ust. 2 może sugerować, iż w ust. 1 są więcej niż dwa punkty (**poprawka nr 22**).

Poprawka nr 23 ujednolica terminologię w obrębie art. 69b dodawanego do ustawy o ofercie.

Celem zmiany pkt 5 w art. 87 ust. 1 ustawy o ofercie było doprecyzowanie tego przepisu poprzez wskazanie, że obowiązki związane z obrotem akcjami spółek publicznych powstają również w przypadku zbywania tych akcji przez którąkolwiek ze stron porozumienia, o

którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy o ofercie. Obowiązujący art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy o ofercie może budzić wątpliwości interpretacyjne, czy podmioty objęte porozumieniem dotyczącym nabywania akcji spółki publicznej zobowiązane są do wypełniania obowiązków informacyjnych określonych w art. 69 tej ustawy w związku ze zbywaniem akcji spółki publicznej przez co najmniej jedną ze stron porozumienia i w konsekwencji zmniejszeniem łącznego udziału w ogólnej liczbie głosów przez członków porozumienia. Zaproponowana zmiana miała zapewnić właściwą, tj. w pełni transparentną realizację obowiązków informacyjnych związanych zarówno ze zwiększaniem, jak i zmniejszaniem stanu posiadania akcji spółki publicznej przez członków porozumienia, o którym mowa w art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy o ofercie. Nowe brzmienie art. 87 ust. 1 pkt 5 nie miało odnosić się jednak do obowiązku ogłoszenia wezwań do zapisywania się na sprzedaż lub zamianę akcji spółki publicznej. Tymczasem zmiana ta, ze względu na brzmienie wprowadzenia do wyliczenia w art. 87 w ust. 1, odnoszącym się do wszystkich obowiązków przewidzianych w rozdziale 4 ustawy o ofercie (tj. zarówno obowiązkowi ujawniania stanu posiadania udziału w ogólnej liczbie głosów w spółce publicznej, jak i obowiązkowi ogłoszenia wezwania), w przypadku zawarcia porozumienia obejmującego zbywanie akcji spółki publicznej, nakazywałaby stronom tego porozumienia, jeszcze przed zbyciem posiadanych przez nie akcji, ogłosić wezwanie, o którym mowa w art. 73 ust. 2 lub 74 ust. 2 ustawy o ofercie, a zatem wezwanie, w którym byłyby one obowiązane do nabycia takiej liczby akcji, jaka pozwoliłaby im na osiągnięcie odpowiednio 66% lub 100% ogólnej liczby głosów w spółce publicznej. Taki skutek zmiany brzmienia art. 87 ust. 1 pkt 5 ustawy o ofercie nie daje się pogodzić z celem, jakemu zmiana miała służyć, w związku z czym niezbędne jest dokonanie modyfikacji w tym zakresie przewidzianej w **poprawce nr 24**.

W związku z dodaniem przez ustawodawcę art. 69b do ustawy o ofercie, zdaniem Senatu, art. 90 ust. 1d tej ustawy powinien również odsyłać do tego przepisu (**poprawka nr 25**).

Poprawka nr 27 ujednocila przepisy (zob. nowelizowany art. 96 ust. 1 pkt 1 ustawy o ofercie).

Projekt w brzmieniu wniesionym do Sejmu w art. 96 ust. 1g i art. 97 ust. 1c dodawanych do ustawy o ofercie określał górną granicę kary odnosząc ją do kwoty całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu jednostki dominującej na „samym szczycie” grupy kapitałowej, do której należał emitent, ujawnionej w ostatnim zbadanym skonsolidowanym

sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy. Obecny kształt przepisy uzyskały na skutek przyjęcia poprawki poselskiej, ograniczającej górną granicę sankcji do kwoty całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu emitenta ujawnionej w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy. Takie ograniczenie sprawia, że fakt, czy emitent jest jednostką zależną od innego podmiotu, nie ma znaczenia dla ustalania maksymalnej wysokości sankcji. Istotne jest wyłącznie to, że emitent posiada jednostki zależne, których dane finansowe uwzględnia w sporządzanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym (**poprawka nr 28**).

W art. 96 ust. 6, 6a, 13 i 15 ustawy o ofercie (w nowym brzmieniu) ustawodawca powtarza, że do wymierzania kar przewidzianych w tych przepisach stosuje się ust. 1h (w art. 96). Kierując się ekonomiką języka prawnego oraz § 56 ust. 1 zdanie trzecie Zasad techniki prawodawczej, proponuje się skreślenie z przepisów powtarzającego się sformułowania i zamieszczenie go, jako odrębnego ustępu, w strukturze art. 96 (**poprawka nr 29**). Analogiczna uwaga dotyczy nowelizowanego art. 97 (art. 33 pkt 39 lit. d noweli).

W dodawanym do ustawy o ofercie art. 96 ust. 10a ustawodawca nakłada na KNF obowiązek przekazywania do publicznej wiadomości informacji o treści rozstrzygnięcia dotyczącego kary oraz informacji o złożeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Jednocześnie w kolejnym przepisie (dodawany ust. 10b) ustawodawca przewiduje, że przekazanie do publicznej wiadomości informacji o treści rozstrzygnięcia wymaga podjęcia uchwały przez KNF. Nasuwało się pytanie, co będzie treścią uchwały KNF. Trudno sobie wyobrazić, że KNF będzie podejmowała uchwałę o przekazaniu do publicznej wiadomości określonych informacji, skoro w myśl ust. 10a jest ona do tego obowiązana. Niepodjęcie stosowanej uchwały oznaczało będzie bowiem naruszenie ustawy. Ustawodawca nie dał Komisji prawa do swobodnego uznania w tym zakresie. *De facto* już w momencie podjęcia decyzji o nałożeniu kary, przesądza się, iż rozstrzygnięcie to będzie przekazane do publicznej wiadomości. Wobec faktu, iż KNF nie może podjąć uchwały o tym, że nie przekaże ona określonych informacji do publicznej wiadomości, uzależnianie realizacji dyspozycji ust. 10a od uchwały jest zbędnym i ryzykownym elementem procedury. Może dojść bowiem do sytuacji, w której KNF z różnych powodów nie podejmie stosownej uchwały (**poprawka nr 30**).

Mając na uwadze, że w nowelizowanym art. 96 ust. 6 ustawy o ofercie przewidziano dwie sankcje karne (w pkt 1 i 2 tego ustępu) oraz, że przewidziany w ust. 13 i 15 tego

artykułu wyjątek w zakresie maksymalnej wysokości sankcji karnej odnosi się wyłącznie do sankcji, o której mowa w ust. 6 pkt 2 (maksymalna wysokość sankcji przewidziana w ust. 6 pkt 1 jest tożsama z przewidzianą w ust. 13 i 15), a także kierując się koniecznością zapewnienia precyzji odesłaniu, przyjęto **poprawkę nr 31**.

Poprawka nr 32 ujednocila terminologię ustawy. Formułując tę poprawkę uwzględniono m.in. dodawane do ustawy o ofercie art. 96 ust. 1g i art. 97 ust. 1a pkt 2.

Poprawka nr 33 ma charakter techniczno-legislacyjny (zob. m.in. dodawany art. 97 ust. 8 – art. 33 pkt 39 lit. d noweli).

Poprawka nr 34 ujednocila terminologię ustawy.

Nowelizowany art. 99 ust. 2 ustawy o ofercie powinien być skorelowany z nowelizowanym art. 53 ust. 1 tej ustawy. W świetle tego ostatniego zakazane jest udostępnianie, w dowolnej formie i w dowolny sposób, informacji w celu promowania bezpośrednio lub pośrednio nabycia lub objęcia papierów wartościowych lub zachęcania, bezpośrednio lub pośrednio, do ich nabycia lub objęcia, chyba że informacje udostępniane są mniej niż 150 osobom na terytorium jednego państwa członkowskiego oraz nie są udostępniane nieoznaczonemu adresatowi. Przepis karny sankcjonuje natomiast udostępnianie 150 osobom lub większej liczbie osób lub nieoznaczonemu adresatowi, w dowolnej formie i w dowolny sposób, informacji w celu promowania bezpośrednio lub pośrednio nabycia lub objęcia papierów wartościowych lub zachęcanie, bezpośrednio lub pośrednio, do nabycia lub objęcia tych papierów wartościowych, o ile udostępnianie to nie jest związane z ubieganiem się o dopuszczenie tych papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym lub ofertą publiczną tych papierów. Innymi słowy zachęcanie (inaczej niż udostępnianie informacji w celu promowania) ma być sankcjonowane bez względu na to, czy jest związane z ubieganiem się o dopuszczenie papierów wartościowych na rynku regulowanym lub ofertą publiczną tych papierów, czy nie. Co więcej, w przepisie materialnym „zachęcanie” wiąże się z udostępnianiem informacji, natomiast w przepisie karnym jest ono od udostępniania informacji niezależne. Przepis karny może być sformułowany w ustawie merytorycznej (innej niż Kodeks karny, Kodeks karny skarbowy lub Kodeks wykroczeń) tylko wówczas, gdy wiąże się on z naruszeniem przepisu merytorycznego zawartego w tej samej ustawie. Oznacza to, że art. 99 ust. 2 ustawy o ofercie musi odnosić się treścią do innego przepisu tej ustawy – w tym przypadku będzie to art. 53 ust. 1. W związku z powyższym uchwalono **poprawkę nr 35**.

Poprawka nr 36 eliminuje z przepisu zbędny spójnik. Poprawka ujednocila sposób sformułowania analogicznych przepisów (zob. np. nowelizowany art. 83 ust. 3 pkt 2 i część wspólną tego ustępu ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej).

Poprawki nr 37 i 38 mają charakter redakcyjny.

Zgodnie z powszechnie przyjętymi regułami walidacyjnymi rządzącymi obowiązywaniem rozporządzeń, które znalazły odzwierciedlenie w § 32 Zasad techniki prawodawczej, dotychczasowe rozporządzenie traci moc obowiązującą m.in. w przypadku zmiany treści przepisu upoważniającego do wydania tego aktu w zakresie rodzaju aktu, zakresu spraw przekazanych do uregulowania lub wytycznych. W doktrynie przyjmuje się, że zmiana taka może mieć również charakter pośredni, jeżeli na skutek zmiany innych norm w ustawie zmieniają się wyżej wymienione elementy delegacji ustawowej. Ze zmianą pośrednią upoważnienia nie mamy do czynienia w przypadku, gdy zmiana przepisów ustawy będzie skutkowałą wprowadzie koniecznością dostosowania aktu wykonawczego do nowych regulacji, ale nie wpłynie ona na treść zakresu spraw przekazanych do uregulowania (na to co będzie regulowane rozporządzeniem) lub wytyczne (zawarte w upoważnieniu wskazówki wyznaczające treść aktu wykonawczego lub sposób ukształtowania treści). Jeżeli zmiana ustawy nie skutkuje zmianą upoważnienia (bez względu na to czy to jest zmiana bezpośrednia, czy pośrednia) dotychczasowe przepisy wykonawcze zachowują moc. Może natomiast pojawić się konieczność znowelizowania dotychczasowego rozporządzenia w celu zapewnienia jego zgodności z ustawą upoważniającą.

W związku z tym, że zmiana upoważnienia może w pewnych okolicznościach skutkować utratą mocy przez dotychczasowy akt wykonawczy, Zasady techniki prawodawczej w § 33 dopuszczają (na zasadzie wyjątku) sformułowanie przepisu przejściowego czasowo utrzymującego w mocy taki akt. Należy mieć przy tym na względzie, iż czasowe utrzymanie w mocy aktu wykonawczego dedykowane jest wyłącznie sytuacji, w której w następstwie zmiany upoważnienia akt taki utraciłby moc obowiązującą.

Zdaniem Senatu zmiana ustawy o funduszach inwestycyjnych nie skutkuje zmianą upoważnień zawartych w art. 16 ust. 3 i art. 126 ust. 3 tej ustawy. Zmiany dokonywane w tej ustawie będą natomiast wpływały na treść rozporządzeń (trzeba będzie te rozporządzenia znowelizować, aby zapewnić ich zgodność z ustawą upoważniającą). Mając powyższe na względzie uchwalono **poprawkę nr 39**.

W związku z tym, że w art. 55 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym jest tylko jedno upoważnienie, należy z przepisu przejściowego usunąć fragment, który sugeruje, że tych upoważnień jest więcej. Należy również dostosować formułę przepisu przejściowego czasowo utrzymującego w mocy dotychczasowe rozporządzenie do § 33 ust. 1 Zasad techniki prawodawczej (analogicznie powinien być zmieniony art. 62 opiniowanej ustawy) – **poprawka nr 40**.

Mając na względzie, że art. 64 ust. 2 pkt 1 rozpatrzonej ustawy odnosi się do UKNF, a pkt 2 do KNF, w ust. 3 tego artykułu powinna być zachowana ta sama kolejność podmiotów (**poprawka nr 41**). Przepis art. 64 ust. 3 może bowiem sugerować, że za wdrożenie mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 tego artykułu, odpowiada KNF, zaś za wdrożenie mechanizmu korygującego z ust. 2 pkt 2 – UKNF.